

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **E. Š.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o zvýšení důchodu pro bezmocnost, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2007, č. j. 22 Cad 56/2007 – 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, **s e u r č u j e** odměna za zastupování v celkové výši 950 Kč. Tato odměna bude vyplacena Nejvyšším správním soudem do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2007, č. X, zamítla žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení žádost žalobkyně o zvýšení důchodu pro bezmocnost pro nesplnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. v platném znění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Brně – město ze dne 24. 1. 2007 není žalobkyně částečně bezmocná, neboť při nezbytných životních úkonech nepotřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby.

V podané žalobě žalobkyně uvedla, že je toho názoru, že posudek ze dne 24. 1. 2007 je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje žádné údaje o zjištěném zdravotním stavu žalobkyně, ani skutečnosti, které lze mít za prokázány či úvahy, kterými se autoři posudku

řídili. Žalobkyně považovala za nezbytné uvést, že je zcela osamělá a bez příbuzných, takže úkony, které by jinak bylo lze očekávat od členů rodiny jako běžné nákupy či úklid v bytě, je nucena si obstarávat za úplatu pomocí cizích osob. Poukazovala dále na skutečnost, že podle rozhodnutí Odboru sociální péče Magistrátu města Brna ze dne 13. 6. 2006 jí s ohledem na zdravotní stav byly přiznány trvalé mimořádné výhody II. stupně. Vyslovila přesvědčení, že jí zvýšení důchodu pro částečnou bezmocnost náleží. Navrhovala, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně po provedeném jednání rozsudkem ze dne 6. 12. 2007, č. j. 22 Cad 56/2007 – 51, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Ve svém rozhodnutí vycházel z obsahu posudkové dokumentace, z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně ze dne 12. 7. 2007 a z posudku posudkové komise MPSV ČR v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2007, který vyžádal se zřetelem k námitkám žalobkyně u jednání dne 23. 8. 2007. Poukázal na článek II odst. 1 a 3 zákona č. 109/2006 a na § 70 zákona č. 100/1988 a § 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. Konstatoval, že žalobkyně se jednání obou posudkových komisí zúčastnila s oporou dvou francouzských holí, z posudků obou komisí vyplynulo, že byl skutkově zhodnocen její zdravotní stav a bylo přihlédnuto i k lékařskému nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 28. 12. 2006. Bylo zjištěno, že žalobkyně je schopna samostatně se posadit, postavit a opět usadit, sama se najít a napíje, léky užívá samostatně a spolehlivě. Osobní hygienu zvládá, na WC dojde, otevře, zavře okno nebo dveře. Je schopna chůze po bytě, byť za pomoci hole, mimo byt jen se dvěma francouzskými holemi, sama se obleče a obuje. Krajský soud uvedl, že přestože žalobkyně jako účastnice řízení měla námitky ke skutkovým zjištěním jejího zdravotního stavu, zejména k nedostatečnému přihlédnutí k jejím chirurgickým operativním zákrokům, soud při posuzování stupně bezmocnosti musel zvažovat, do jaké míry rozsah zdravotních obtíží omezuje posuzovanou v oblasti sebeobsluhy a soběstačnosti. Bylo zjištěno a žalobkyně sama potvrdila, že osobní hygienu, tj. mytí, česání, zvládne sama, koupání si zajišťuje v domě seniorů na Vychodilově ulici, kam sama dochází. V uvedeném objektu má zajištěn i oběd. Určité problémy má s oblékáním, snídaně i večeře si připravuje, úklid i nákupy zajišťují známí za finanční úhradu. Z uvedeného bylo podle názoru krajského soudu zřejmé, že žalobkyně nepotřebovala dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech. Rozhodující pro závěr, že žalobkyně nesplňuje podmínky částečné bezmocnosti bylo podle názoru shodné stanovisko obou posudkových komisí, kdy tyto shodně konstatovaly, že posuzovaná nevyžadovala k datu vydání rozhodnutí dlouhodobě pomoc jiné osoby při výkonu nezbytných životních úkonů, ani ošetřování a obsluhu druhou osobou. Příležitostná pomoc při některých nezbytných úkonech (vaření, nakupování, úklid apod.) patří do oblasti pečovatelské služby. Krajský soud konstatoval, že se zřetelem k výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala včas kasační stížnost žalovaná (dále též jen stěžovatelka), a to z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní, dále jen s. ř. s.). Vyslovila názor, že Krajský soud v Brně, i žalovaná, vycházely při rozhodnutí o věci ze skutkového stavu, který nemá oporu v provedených důkazech, tedy v listinách, které jsou obsahem spisu, neboť dokazování bylo skončeno předčasně, když žalobkyně bezvýsledně upozorňovala na skutečnost, že soud vychází

jednostranně z neobjektivních zpráv posudkových komisí, aniž by vzal v potaz chirurgický nález, který zásadním způsobem ovlivňuje její schopnosti a možnosti. Navrhovala, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 29. 2. 2008, č. j. 22 Cad 56/2007 – 63, ustanovil stěžovatelce zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Pěvu Skýbovou, se sídlem Bartošova 4, 602 00 Brno.

V průběhu řízení kasační stížnosti zaslala zástupkyně stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu lékařskou zprávu Fakultní nemocnice v Brně, Radiologické kliniky, ze dne 24. 4. 2008.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Byť stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila výslovně důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., vyplývá z jejího obsahu, že se dovolává i důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť zpochybňuje správnost posudků posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Brně a v Hradci Králové, z nichž krajský soud v napadeném rozsudku vycházel, a následně zpochybňuje i správnost závěru krajského soudu.

Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

Z obsahu posudkové dokumentace vyplývá, že tato je vedena od roku 1974, kdy stěžovatelka byla uznána od 14. 2. 1974 částečně invalidní, a poté od 5. 1. 1979 plně invalidní. V současné době je poživatelkou starobního důchodu, který jí byl přiznán rozhodnutím žalované ze dne 30. 3. 2003 od 18. 3. 2003 ve výši 6638 Kč měsíčně. Podle záznamu o jednání Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 11. 1. 2006 byla stěžovatelka uznána osobou těžce zdravotně postiženou podle § 86 odst. 2 zákona č.

100/1988 Sb., a to pro postižení srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v odstavci 2 písm. f) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb. (onemocnění páteře, stavy po operacích a úrazech páteře se středně těžkými parézami, výraznými svalovými atrofiemi nebo se závažnými deformitami páteře s omezením exkurzí hrudníku, ztuhnutím tří úseků páteře). Podle lékařského nálezu pro zjištění bezmocnosti vypracovaného MUDr. T. F. dne 28. 12. 2006 v její ordinaci, jde u stěžovatelky o stav trvalý, který vznikl v roce 1979 po operaci páteře a který se nemůže zlepšit. V lékařském nálezu je dále uvedeno, že pacientka nezvládá nákupy potravin, je pro ni obtížné vaření, úklid, přičemž domácí práce (prádlo atd.), jsou jí poskytovány za úplatu. Na obědy chodí do penzionu, nevyžaduje nepřetržitý dohled. Podle uvedeného nálezu byla stěžovatelka schopna všech rozhodných úkonů pro zjištění bezmocnosti, kromě chůze, kdy bylo uvedeno, že chodí se dvěma berlemi, doma s pomocí hole, ve stoji vydrží jen krátce, stejně tak vsedě, povstat ze židle a posadit se ze stoje je schopna pouze s oporou rukou. Podle záznamu o jednání Městské správy sociálního zabezpečení v Brně ze dne 24. 1. 2007 podala stěžovatelka žádost o zvýšení důchodu pro bezmocnost dne 21. 12. 2006. Stěžovatelka byla přítomna jednání lékaře Městské správy sociálního zabezpečení o řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost. V údajích tohoto záznamu pod bodem „subj.“ je uvedeno: „Bydlí sama, nevyžaduje nepřetržitý dohled, stolicí a moč udrží, sprchuje se, chodí s oporou dvou FH, doma s hůlkou, obleče se, obuje se, léky bere sama“. Ze záznamu o jednání plyne, že stav byl doložen tiskopisem pro zjištění bezmocnosti ze dne 28. 12. 2006 a četnými odbornými lékařskými nálezy. V obsahu posudkové dokumentace se nachází řada odborných lékařských nálezů, mezi nimi i propouštěcí zpráva z chirurgické kliniky Fakultní nemocnice v Brně ze dne 22. 4. 2004 po hospitalizaci stěžovatelky od 18. 4. 2004 do 22. 4. 2004 pro operaci varixů. V lékařském nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 28. 12. 2006 je mj. obsažen popis lékařských zákroků, jímž se stěžovatelka podrobila v letech 1979 – 2006, přičemž je zde výslovně konstatováno, že stěžovatelka se podrobila opakovaně operaci hiátové hernie v letech 1984, 1988, 1989, 1992, 1994 a 2004.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 3. 2007, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatelky o zvýšení důchodu pro bezmocnost pro nesplnění podmínek ustanovení § 70 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. Rozhodnutí o nároku na dávku, jejíž přiznání je podmíněno zdravotním stavem, je závislé především na odborném lékařském posouzení. V přezkumném soudním řízení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů, jakož i skutečnosti rozhodné pro přiznání, odnětí, event. změnu stupně zvýšení důchodu pro bezmocnost, posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. v platném znění). Uvedené komise jsou přitom ze zákona povolány nejen k celkovému posouzení zdravotního stavu, dochované pracovní schopnosti a rozsahu a charakteru pomoci, dohledu, popřípadě ošetřování jinou osobou při úkonech braných v úvahu pro posouzení bezmocnosti, ale i k zaujetí posudkových závěrů o bezmocnosti a jejím stupni ve smyslu ustanovení § 2 vyhl. č. 284/1995 Sb., třebaže jde v oblasti rozhodování o zákonných nárocích ve věcech důchodového zabezpečení (pojištění) především o pojmy právní. Posudek komise ovšem soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., nicméně vzhledem k jeho mimořádnému významu v tomto řízení, plynoucímu z uvedené zákonné úpravy, nevzbuzuje-li takový posudek z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádnou pochybnost

a nejsou-li tu ani jiné skutečnosti nebo důkazy, jimiž by správnost posudku mohla být zpochybněna, bývá zpravidla v řízení důkazem rozhodujícím.

Nejvyšší správní soud především uvádí, že výše uvedené zásady vyplývají z postupu v řízení o dávkách důchodového pojištění a sociálního zabezpečení upraveného v zákoně č. 582/1991 Sb. o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle § 5a zákona č. 582/1991 Sb. o dávkách důchodového pojištění (tedy o zvýšení důchodu pro bezmocnost) rozhodovala do 31. 12. 2006 (od 1. 1. 2007 zákon č. 108/2006 Sb. a další) Česká správa sociálního zabezpečení a to na podkladě posudků lékařů Okresních správ sociálního zabezpečení, kteří mimo jiné posuzovali i bezmocnost občanů (§ 8 zák. č. 582/1991 Sb.). Okresní správy sociálního zabezpečení pak předkládaly uvedené posudky (záznamy o jednání) České správě sociálního zabezpečení k rozhodnutí o dávkách sociálního zabezpečení a důchodového pojištění (§ 6 odst. 4 písm. i) zákona č. 582/1991 Sb.). Lze tedy konstatovat, že posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení o bezmocnosti, byl stěžejním podkladem pro rozhodnutí o nároku a výši zvýšení důchodu pro bezmocnost. K tomu nutno pro úplnost konstatovat, že stěžovatelka žádost o dávku uplatnila dne 21. 12. 2006. Podle článku II. části první zákona č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních službách, řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem 1. 1. 2007, se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Na řízení o zvýšení důchodu pro bezmocnost nebo o úpravu dosavadní částky zvýšení důchodu pro bezmocnost na dobu před 1. 1. 2007 na základě žádosti uplatněné po 31. 12. 2006, se vztahují dosavadní právní předpisy. Žádost stěžovatelky uplatněnou dne 21. 12. 2006 bylo tedy třeba posuzovat podle dosavadní právní úpravy.

Pokud jde o posouzení merita věci, je třeba předně uvést, že podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. v jeho znění do 31. 12. 2006, se zvyšuje důchod z důchodového pojištění, popřípadě úhrn těchto důchodů tehdy, je-li důchodce trvale tak bezmocný, že potřebuje ošetření a obsluhu jinou osobou; při částečné bezmocnosti se zvyšuje o 20 %, při převážné bezmocnosti o 40 % a při úplné bezmocnosti o 75 % částky, která se podle zákona o životním minimu považuje za potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních potřeb osoby, která není nezaopatřeným dítětem (§ 3 odst. 2 písm. e) a § 7 zákona č. 463/1991 Sb. v tehdy platném znění). Základní podmínkou bezmocnosti ve smyslu cit. ustanovení je její trvalost a potřeba ošetření a obsluhy jinou osobou. Trvalostí se přitom rozumí soustavnost poskytované péče, ošetřením jinou osobou je míněno přímé poskytování nezbytné péče v souvislosti s domácím léčením (např. podávání léků, obkladů a pod.), při osobní hygieně (mytí, česání, výkon fyziologické potřeby); za ošetření posléze je třeba pokládat i nepřetržitý dohled, pokud to stav osoby stížené bezmocností vyžaduje. Obsluhou je pak míněna nezbytná pomoc směřující k usnadnění úkonů sebeobsluhy, např. podávání připravených pokrmů a nápojů, pomoc při chůzi, při oblékání, přenášení a odnášení různých potřeb apod. Jednotlivé stupně bezmocnosti jsou rozlišeny v ustanovení § 2 odst. 1, 2 a 3 vyhl. č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. Částečně bezmocnou (odst. 1 cit. ustanovení) je fyzická osoba, která potřebuje dlouhodobě pomoc jiné osoby při některých nezbytných životních úkonech, např. při mytí, česání a oblékání; za částečně bezmocnou se vždy považuje osoba prakticky nevidomá. Převážně bezmocnou je osoba, která potřebuje kromě pomoci uvedené v odst. 1 pravidelnou pomoc, popřípadě soustavný dohled jiné osoby při hlavních životních úkonech, např. při chůzi

a při výkonu fyziologické potřeby. Za převážně bezmocnou se vždy považuje osoba úplně nevidomá (odst. 2. téhož). Úplně bezmocná je osoba, která zcela pozbyla schopnost sebeobsluhy, potřebuje soustavné ošetřování a je odkázána trvale na pomoc jiné osoby při všech životních úkonech (§ 2 odst. 3 téže vyhlášky). Nutno však současně podotknout, že za úkony rozhodné pro posouzení stupně bezmocnosti se nepovažují úkony spadající do oblasti pečovatelských služeb (např. nakupování, vaření, praní apod.).

V podané kasační stížnosti stěžovatelka zpochybňuje řádné zjištění skutkového stavu s tím, že dokazování bylo skončeno předčasně a dále poukazuje na to, že nebyl vzat v úvahu chirurgický nález, který zásadním způsobem ovlivňuje její možnosti a schopnosti.

Nejvyšší správní soud uvedené tvrzení stěžovatelky nesdílí a má naopak za to, že krajský soud se zabýval zjištěním skutkového stavu vyčerpávajícím způsobem, a to mimo jiné i tím, že vyžádal další posudek od posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové.

Nejvyšší správní soud je stejně jako krajský soud přesvědčen o tom, že posudek posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 12. 7. 2007 i posudek PK MPSV ČR v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2007, je úplný, přesvědčivý a objektivní. Vyplývá z nich, že obě posudkové komise vycházely ze zjištění sdělených stěžovatelkou při jednání těchto komisí, neboť stěžovatelka u těchto jednání byla přítomna. V posudcích obou posudkových komisí jsou uvedeny odborné lékařské podklady, z nichž posudkové komise při posuzování zdravotního stavu a rozsahu schopnosti sebeobsluhy vycházely. Stěžovatelka sice v kasační stížnosti uvádí, že soud i žalovaná vycházely při rozhodnutí o věci ze skutkového stavu, který nemá oporu v provedených důkazech, avšak neuvádí, v čem konkrétně takovou vadu spatřuje. Namítá-li stěžovatelka, že nebyl brán v úvahu chirurgický nález, který zásadním způsobem ovlivňuje její schopnosti a možnosti, je nutno zdůraznit, že pokud stěžovatelka takový chirurgický nález blíže neoznačila, nelze se k její námitce konkrétně vyjádřit. Jak však již bylo shora uvedeno, v posudkové dokumentaci, z níž všechny posudkové orgány vycházely, je obsažena propouštěcí zpráva z chirurgického oddělení Fakultní nemocnice v Brně ze dne 22. 4. 2004, která dokladuje stav stran operace varixů levé dolní končetiny, a dále v lékařském nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 28. 12. 2006 je poukazováno na opakované operace hiátové hernie, naposledy v roce 2004. Ani u jednání krajského soudu dne 23. 8. 2007, kde byla stěžovatelka podrobně vyslechnuta, jiná zdravotní postižení než byla posudkovými orgány zjištěna, stěžovatelka neuváděla, potvrdila, že v roce 2004 se podrobila operaci kýly, a letos v únoru jí byla kýla zjištěna znovu.

Nejvyšší správní soud má za to, že přes nepochybně závažný dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatelky jsou posudkové závěry obou komisí o tom, že stěžovatelka nevyžadovala dlouhodobě pomoc jiné osoby při nezbytných životních úkonech ani ošetřování a obsluhu jinou osobou, a dále závěry, že nevyžadovala pravidelnou pomoc při hlavních životních úkonech ani nepřetržitý dohled, zcela v souladu se zjištěními učiněnými v lékařském nálezu pro zjištění bezmocnosti ze dne 28. 12. 2006, podle něhož stěžovatelka úkony rozhodné pro posouzení bezmocnosti zvládá samostatně. Nebylo zjištěno ani to, že by stěžovatelka byla prakticky či úplně nevidomá.

Pokud jde o lékařský nález z Fakultní nemocnice v Brně, radiologické kliniky, ze dne 24. 4. 2008, který zaslala stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti, obsahuje tento nález RTG bederní páteře, RTG pánve a RTG obou kolen a závěr. Uvedený nález neměly (ani nemohly mít) posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí k dispozici, vycházely však z řady jiných odborných lékařských nálezů, které jsou v posudku vyjmenovány, a které dokládaly zdravotní stav stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. k datu 15. 3. 2007, a to včetně vyžádané zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. F.. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v posuzované věci tedy bylo vycházeno ze stavu, který tu byl ke dni 15. 3. 2007. Se zřetelem k tomu, že zasláný odborný lékařský nález aktualizuje zdravotní stav, resp. RTG vyšetření ke dni 24. 4. 2008, neshledal Nejvyšší správní soud důvod ke zrušení rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení za účelem vyžádání doplňujících posudků od posudkových komisí MPSV.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v zákoně č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, účinném od 1. 1. 2007, se obsah i rozsah úkonů rozhodných pro posouzení stupně a výše příspěvku na péči rozšířil, jak vyplývá z ustanovení § 9 až 11 tohoto zákona. V posuzované věci však se zřetelem k datu podání žádosti, nebylo možno k této zákonné úpravě přihlídnout, neboť soudy ve správním soudnictví byly povinny postupovat při přezkoumávání rozhodnutí žalované podle dosavadní právní úpravy (účinné do 31. 12. 2006), tedy podle zákona č. 100/1988 Sb. a podle vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nebylo prokázáno, že by stěžovatelka ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňovala zákonné podmínky pro vznik nároku na zvýšení důchodu pro bezmocnost, a to ani ve stupni bezmocnosti částečné, neboť bylo prokázáno, že je schopna bez pomoci jiné osoby všech úkonů rozhodných pro posouzení bezmocnosti.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal nesprávným postup žalované, ani to, že by napadené rozhodnutí nemělo oporu v provedeném dokazování. Rovněž neshledal nesprávnost postupu krajského soudu a napadený rozsudek považuje za zákonný, neboť se zabýval všemi námitkami stěžovatelky, při jejich hodnocení postupoval jasně a srozumitelně a poté věc správně posoudil tak, že stěžovatelka ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí žalované nesplňovala podmínky pro zvýšení důchodu ani pro částečnou bezmocnost podle § 70 písm. a) zák. č. 100/1988 Sb., neboť nebylo prokázáno, že k uvedenému dni byla částečně bezmocná podle § 2 odst. 1 vyhl. č. 284/1995 Sb. Naopak v této souvislosti poukazuje Nejvyšší správní soud na naprosto korektní postu krajského soudu, a to zejména v tom, že k námitkám stěžovatelky vyžádal další posudek od posudkové komise MPSV v Hradci Králové.

Se zřetelem k výše uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a proti ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka

nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, byla stanovena za 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení) po 500 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 téže vyhlášky) a dále náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 této vyhlášky náležející k tomuto úkonu, tj. 300 Kč, celkem tedy 800 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zák. č. 235/2004 Sb. činí 152 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznávají náhrady v celkové výši 952 Kč. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje na to, že podle § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. se za tarifní hodnotu ve věcech sociálního zabezpečení považuje částka 1000 Kč, takže sazba za úkon činí 500 Kč, nikoliv 2100 Kč, jak bylo zástupkyní stěžovatelky požadováno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu